Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 13. decembra 2016 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Káida a Talibanom — Nariadenie (ES) č. 881/2002 — Zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov osoby zaradenej do zoznamu zostaveného orgánom Organizácie Spojených národov — Zaradenie mena tejto osoby do zoznamu uvedeného v prílohe I nariadenia č. 881/2002 — Žaloba o neplatnosť — Primeraná lehota — Povinnosť preskúmať a odôvodniť opodstatnenosť uvádzaných dôvodov — Súdne preskúmanie“

Vo veci T-248/13,

Mohammed Al-Ghabra, bydliskom v Londýne (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: E. Grieves, barrister, a J. Carey, solicitor,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne M. Konstantinidis, T. Scharf a F. Erlbacher, neskôr M. Konstantinidis a F. Erlbacher, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne S. Behzadi-Spencer a V. Kaye, potom V. Kaye, neskôr S. Brandon a napokon C. Crane, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci T. Eicke, QC,

a

Rada Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie jednak nariadenia Komisie (ES) č. 14/2007 z 10. januára 2007, ktorým sa sedemdesiaty štvrtýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. EÚ L 6, 2007, s. 6), v rozsahu, v akom sa týka žalobcu, a jednak rozhodnutia Komisie Ares (2013) 188023 zo 6. marca 2013, ktorý sa potvrdzuje ponechanie mena žalobcu na zozname osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia nariadenia Rady (ES)

* Jazyk konania: angličtina.

č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, 2002, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294),

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory S. Papasavvas, sudcovia E. Bieliūnas a I. S. Forrester (spravodajca),

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 17. februára 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok [1]

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 12. decembra 2006 bolo meno žalobcu, pána Mohammeda Al-Ghabru, pridané na návrh Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska do zoznamu zostaveného sankčným výborom zriadeným rezolúciou Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov 1267 (1999) z 15. októbra 1999 o situácii v Afganistane (ďalej len „sankčný výbor“ a „zoznam sankčného výboru“), ako osoby spojenej s organizáciou Al-Káida.

2 Nariadením Komisie (ES) č. 14/2007 z 10. januára 2007, ktorým sa sedemdesiaty štvrtýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001 (Ú. v. EÚ L 6, 2007, s. 6, ďalej len „napadnuté nariadenie“), bolo meno pána Al-Ghabru pridané do zoznamu osôb a subjektov, ktorých ekonomické zdroje sa majú zmraziť na základe nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom, a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, 2002, s. 9; Mim. vyd. 18/001, s. 294) (ďalej len „sporný zoznam“).

3 Listom z 12. júna 2007 Ministerstvo zahraničných vecí a pre Commonwealth Spojeného kráľovstva (United Kingdom Foreign and Commonwealth Office, ďalej „FCO“) informovalo žalobcu, že Spojené kráľovstvo podalo návrh, aby bolo jeho meno zapísané do zoznamu sankčného výboru. FCO okrem toho poskytlo žalobcovi „kópiu časti zhrnutia dôvodov, ktorá mohla byť zverejnená“ a ktorá odôvodňovala tento návrh, pričom dodal, že „z dôvodov národnej bezpečnosti a vzhľadom na citlivú povahu informácií, by zverejnenie celého zhrnutia [dôvodov] odporovalo všeobecnému záujmu“.

4 Listom z 13. februára 2009 sa žalobca obrátil na Komisiu Európskych spoločenstiev so žiadosťou, aby preskúmala zapísanie jeho mena na sporný zoznam a zároveň s prihliadnutím na rozsudok z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia (C-402/05 P a C-415/05 P, ďalej len „rozsudok Kadi I“, EU:C:2008:461), napadol zákonnosť tohto zoznamu.

1 — Uvádzajú sa iba tie body rozsudku, ktorých uverejnenie považuje Všeobecný súd za užitočné.

5 Listom z 8. mája 2009 Komisia žalobcovi oznámila, že nemá k dispozícii odôvodnenie, na základe ktorého došlo k zapísaniu jeho mena na zoznam sankčného výboru (ďalej len „odôvodnenie“), a dodala, že mu ho zašle hneď po tom, čo ho dostane od uvedeného výboru.

6 Listom z 10. mája 2010 Komisia zaslala žalobcovi odôvodnenie v rozsahu, v akom ho dostala od sankčného výboru, ktoré znelo:

„Mohammed Al-Ghabra… bol 12. decembra 2006 zapísaný na [zoznam sankčného výboru] podľa odsekov 1 a 2 rezolúcie [Bezpečnostnej rady Spojených národov] 1617 (2005) ako osoba spojená s Al-Káidou, Usámom bin Ládinom alebo Talibanom za ‚účasť na financovaní, organizácii, uľahčovaní, príprave alebo na aktoch alebo aktivitách spáchaných spolu s Al-Káidou a Harakatou ul-Mujahidinou (HuM), v ich mene alebo s ich podporou, pod ich menom, na ich účet alebo na ich podporu‘, ako aj za jeho činnosti spočívajúce ‚v nábore na ich účet‘.

Doplňujúce informácie Mohammed Al-Ghabra udržiaval pravidelné kontakty s vysokými predstaviteľmi Al-Káidy. V roku 2002 sa pán Al-Ghabra stretol s riaditeľom operácií Al-Káidy, Farajom Al-Libim. Pán Al-Ghabra zohrával hlavnú úlohu v radikalizácii mladých moslimov v Spojenom kráľovstve, či už priamym kontaktom alebo distribúciou textov s extrémistickým obsahom. Po tom, čo radikalizoval tieto osoby, napojil ich na ideológiu Al-Qaidy a vďaka širokej sieti kontaktov často podporoval ich vycestovanie a snažil sa, aby sa pripojili k výcvikovým táborom Al-Káidy. Niektoré z týchto osôb sa následne zo Spojeného kráľovstva podieľali na organizácii teroristických atentátov v zahraničí. Pán Al-Ghabra tiež poskytol Al-Káide a iným organizáciám, z ktorých niektoré tiež podporovali Al-Káidu z hľadiska logistiky, materiálnu a logistickú podporu. Organizoval vycestovania do Pakistanu, aby umožnil brancom stretnúť sa vysokými predstaviteľmi Al-Káidy a absolvovať špecifický výcvik teroristov. Viaceré z týchto osôb sa vrátili do Spojeného kráľovstva, aby tam na účet Al-Káidy vykonávali nelegálnu činnosť. Okrem toho pán Al-Ghabra priamo pomohol osobám, ktoré sa podieľali na teroristických aktivitách v Spojenom kráľovstve alebo inde tým, že ich finančne, logisticky a materiálne podporoval. Takisto uľahčil cestu do Iraku osobám s pobytom v Spojenom kráľovstve, aby sa mohli zúčastniť bojov a podporiť ostatných bojovníkov. Pán Al-Ghabra udržiaval úzke styky s Harakat ul-Mujahidin/HuM… a absolvoval výcvik teroristov vo výcvikovom tábore organizácie HuM. HuM vyslala pána Al-Ghabru do Spojeného kráľovstva, aby vyzbieral na jej účet finančné prostriedky.
…“

7 Listom z 8. júla 2010 žalobca zaslal v odpovedi na list Komisie svoje pripomienky, ktorými sa snažil vyvrátiť tvrdenia vznesené voči nemu v odôvodnení a požiadal o predloženie dôkazov, ktoré by tieto tvrdenia mohli podložiť.

8 Listom z 10. septembra 2010 Komisia potvrdila prijatie tohto listu a žalobcovi oznámila, že preskúma zapísanie jeho mena na sporný zoznam. Navyše ho informovala, že podľa rezolúcie Bezpečnostnej rady Spojených národov 1904 (2009) môže zaslať ombudsmanovi Organizácie Spojených národov žiadosť o výmaz zo zoznamu sankčného výboru.

9 Listom z 18. januára 2011 Komisia predložila sankčnému výboru pripomienky žalobcu z 8. júla 2010 a požiadala ho o dodatočné informácie v súvislosti s dôvodmi, ktoré viedli k zapísaniu žalobcu na zoznam uvedeného výboru.

10 Listom z 22. marca 2011 sa žalobca opäť obrátil na Komisiu.

11 Komisia listom z 3. mája 2011 oznámila žalobcovi, že začala skúmať zapísanie jeho mena na sporný zoznam, a upozornila ho, že toto preskúmanie bude pravdepodobne trvať ešte niekoľko mesiacov, keďže čakala na odpovede na svoje žiadosti o spresnenia. V tom istom liste Komisia opäť poradila žalobcovi, aby sa obrátil na ombudsmana Organizácie Spojených národov so žiadosť o výmaz.

12 Listom z 28. júna 2011 žalobca odpovedal Komisii, pričom zdôraznil, že oneskorenie v súvislosti s preskúmaním veci a prijatím konečného rozhodnutia je neprijateľné vzhľadom na to, že dochádza k porušeniu jeho súkromia. Zároveň požiadal o vysvetlenie tohto oneskorenia.

13 Listom z 26. augusta 2011 sankčný výbor zaslal Komisii doplňujúce informácie v súvislosti s dôvodmi, ktoré viedli k zapísaniu žalobcu na zoznam uvedeného výboru.

14 Listom z 19. októbra 2011 Komisia oznámila žalobcovi, že preskúmavanie zapísania jeho mena na sporný zoznam stále prebieha. Informovala ho tiež, že sankčný výbor jej nedávno poskytol „presnejšie“ doplňujúce informácie v súvislosti s odôvodnením (ďalej len „prvé doplnenie dôvodov“), a to:

„Mohammed Al-Ghabra je nebezpečný extrémista v Spojenom kráľovstve, napojený na veľký počet extrémistov. Pán Al-Ghabra je už dlhší čas v pravidelnom kontakte s vysokými predstaviteľmi Al-Káidy so základňou v Pakistane. V roku 2002 sa stretol s riaditeľom operácií Al-Káidy, Farajom Al-Libim, ktorý je vrchným veliteľom Al-Káidy a ktorý bol v roku 2005 zadržaný pakistanskými orgánmi a aktuálne je zadržiavaný v Spojených štátoch. Pán Al-Ghabra býval jeden týždeň u pána Al-Libiho. Pán Al-Ghabra bol tiež v pravidelnom kontakte s viacerými extrémistami nachádzajúcimi sa v Spojenom kráľovstve a mal podiel na radikalizácii osôb s pobytom v Spojenom kráľovstve prostredníctvom distribúcie textov s extrémistickým obsahom.

Pán Al-Ghabra udržiaval úzke vzťahy s militantnou skupinou Harakat Ul Mujahidin (HuM) z Kašmíru. Domnievame sa, že pán Al-Ghabra v roku 2002 absolvoval výcvik džihádistov vo výcvikovom tábore organizácie HuM v Aze, v Kašmíre. Počas svojho pobytu v tomto tábore sa pán Al-Ghabra naučil narábať s vojenskými útočnými puškami AK-47 a pištoľami. Domnievame sa, že mal v úmysle bojovať v Kašmíre, ale HuM mu v tom zabránila, lebo potrebovala, aby sa osoby vrátili do Spojeného kráľovstva a tam získavali finančné prostriedky. Počas svojho pobytu v Pakistane sa pán Al-Ghabra stretol aj s Harronom Rashid Aswatom, ktorý bol neskôr zadržaný a vydaný do Spojeného kráľovstva za svoju účasť na činnostiach súvisiacich s terorizmom. Pán Aswat je aktuálne zadržiavaný v Spojenom kráľovstve, kde čaká na svoje vydanie do Spojených štátov za skutky spájané s terorizmom. Hoci zdroje pána Al-Ghabru boli zmrazené, naďalej udržiava kontakt s extrémistami a pokračuje vo výkone svojich aktivít súvisiacich s extrémizmom.

Od decembra 2009 pán Al-Ghabra pripravoval teroristické atentáty namierené proti podnikom so sídlom v Spojenom kráľovstve, nemal však zdroje potrebné na ich uskutočnenie.

…“

15 V tomto istom liste Komisia spresnila, že tieto informácie boli oznámené žalobcovi, aby mohol pred prijatím rozhodnutia o preskúmaní vyjadriť svoje stanovisko, a že mu bola na to stanovená lehota do 11. novembra 2011.

16 Listom z 10. novembra 2011 žalobca odpovedal Komisii v snahe vyvrátiť nové informácie, ktoré boli uvedené voči nemu v prvom doplnení dôvodov, ktoré z väčšej časti považoval za „podobné tým, ktoré boli uvedené v odôvodnení“, a požiadal o spresnenie, ako aj predloženie dôkazov, ktoré by mohli tieto skutočnosti podložiť.

17 Listom zo 17. mája 2012 sankčný výbor zaslal Komisii nové doplňujúce informácie v súvislosti s dôvodmi, ktoré viedli k zapísaniu žalobcu na zoznam uvedeného výboru.

18 Listom z 29. mája 2012 Komisia oznámila žalobcovi, že preskúmavanie zapísania jeho mena na sporný zoznam stále prebieha. Informovala ho tiež, že sankčný výbor jej nedávno poskytol nové „presnejšie“ doplňujúce informácie v súvislosti s odôvodnením (ďalej len „druhé doplnenie dôvodov“), a to:

„Pán Al-Ghabra v auguste 2006 prebral od jednej osoby, ktorej totožnosť bola súdom Spojeného kráľovstva utajená a uvádzaná pod iniciálami AY, určité množstvo predmetov, medzi ktorými sa nachádzali videá oslavujúce martýra, aby ich dopravil extrémistom Al-Káidy v Pakistane. Tieto videá martýrov natočili osoby, ktoré patrili do siete extrémistov v Spojenom kráľovstve a ktoré pripravovali viaceré útoky proti linkovým lietadlám odlietajúcim zo Spojeného kráľovstva. Po týchto skutočnostiach nasledovali v apríli a máji 2006 viaceré stretnutia medzi týmito dvoma osobami v Južnej Afrike, o ktorých sa domnievame, že ich cieľom bolo riešenie otázok súvisiacich s islamským extrémizmom.

AY bol zadržaný a obvinený zo zosnovania vražedného útoku a prípravy teroristických aktov, ale po ukončení procesu bol prepustený, hoci ostatní členovia siete boli uznaní vinnými a odsúdení na trest odňatia slobody za niekoľko trestných činov, vrátane zosnovania vražedného útoku, bombových útokov a prípravy teroristických aktov.

AY po tom, čo bol zbavený obvinenia, podliehal obmedzujúcim opatreniam, ktoré boli uložené uznesením o súdnej kontrole [‚control order‘] a naďalej sa na neho vzťahovali protiteroristické opatrenia uložené Ministrom vnútra Spojeného kráľovstva na základe Terrorism Prevention and Investigation Measures Act 2011 [zákon z roku 2011 o predchádzaní terorizmu a opatreniach spojených s vyšetrovaniami], pričom sa prihliadalo na to, že existujú relevantné dôvody, na základe ktorých sa možno domnievať, že sa podieľal na aktivitách súvisiacich s terorizmom, a že tieto opatrenia sú potrebné na to, aby sa mu zabránilo v opätovnom uskutočňovaní týchto aktivít.“

19 V tom istom liste Komisia spresnila, že tieto informácie boli oznámené žalobcovi, aby mohol pred prijatím rozhodnutia o preskúmaní vyjadriť svoje stanovisko, a že mu bola na to stanovená lehota do 15. júna 2012.

20 Listami z 20. júna a 10. júla 2012 žalobca odpovedal Komisii v snahe vyvrátiť nové informácie, ktoré boli uvedené voči nemu v druhom doplnení dôvodov, pričom najmä zdôraznil, že im chýba dôkazná sila. Takisto požiadal Komisiu, aby vzhľadom na vážne oneskorenie ukončila svoje preskúmanie.

21 Rozhodnutím Ares (2013) 188023 zo 6. marca 2013, doručeným advokátom žalobcu 11. marca 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), Komisia po preskúmaní rozhodla ponechať meno žalobcu na spornom zozname.

22 Komisia v bode 5 napadnutého rozhodnutia uviedla, že informácie obsiahnuté v odôvodnení, ako aj v prvom a druhom doplnení dôvodov predstavujú „všetky dôvody“ tohto rozhodnutia.

23 Komisia navyše v bode 7 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „po tom, čo zohľadnila pripomienky [žalobcu], obrátila sa na sankčný výbor a zobrala do úvahy zmrazenie finančných a ekonomických zdrojov na základe nariadenia č. 881/2002, naďalej zastávala názor, že zapísanie [jeho mena na sporný zoznam bolo] odôvodnené“. V tejto súvislosti spresnila, že „[žalobca] vo [svojich] pripomienkach konkrétne neuviedol nijaké dôvody, ktoré by dovoľovali dospieť k záveru, že tvrdenia prijaté voči [nemu] nie sú pravdivé, a ani nijakú informáciu, ktorou by podložil [svoje] námietky“.

24 Komisia v bode 9 napadnutého rozhodnutia ešte uviedla, že kritérium, ktoré uplatnila v súvislosti s dôkazným bremenom, bolo kritérium vyjadrené Finančnou akčnou skupinou (FATF) v poznámke jej osobitného odporúčania č. III týkajúceho sa financovania terorizmu, konkrétne že „zapísanie [mena osoby na sporný zoznam] sa musí zakladať na podkladoch alebo relevantných dôvodoch, na základe ktorých vzniká podozrenie alebo si možno myslieť, že osoba… je terorista alebo financuje terorizmus alebo teroristickú organizáciu“.

Konanie a návrhy účastníkov konania

25 Dňa 23. apríla 2013 žalobca na účely podania tejto žaloby podal žiadosť o právnu pomoc, ktorá bola zaregistrovaná pod číslom T-248/13 AJ.

26 Uznesením predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 10. októbra 2013 bola žalobcovi priznaná právna pomoc a jeho zastupovaním boli poverení J. Carey a E. Grieves.

27 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 6. novembra 2013 podal túto žalobu.

28 Uznesením z 20. mája 2014 predseda tretej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhom Spojeného kráľovstva a Rady Európskej únie na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.

29 Na základe návrhu sudcu spravodajcu rozhodol Všeobecný súd (tretia komora) začať ústnu časť konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvedených v článku 89 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu písomne položil účastníkom konania otázky, pričom jedného účastníka konania vyzval, aby na ne odpovedal písomne pred začatím pojednávania, a ostatní na ne odpovedali na pojednávaní.

30 Dňa 29. januára 2016 žalobca podal žiadosť o dodatočnú právnu pomoc.

31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na písomné a ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 17. februára 2016.

32 Uznesením predsedu tretej komory Všeobecného súdu z 20. apríla 2016 bolo čiastočne vyhovené žiadosti o dodatočnú právnu pomoc.

33 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté nariadenie v časti, v ktorej sa ho týka,

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

34 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú v rozsahu, v akom sa týka zrušenia napadnutého nariadenia,

— v zostávajúcej časti zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

35 Spojené kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú v rozsahu, v akom sa týka zrušenia sporného nariadenia,

— zamietol ostatné body žaloby ako nedôvodné.

36 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd žalobu zamietol.

Právny stav

O prípustnosti

37 Komisia, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo a Rada, tvrdí, že táto žaloba o neplatnosť je zjavne oneskorená, a preto neprípustná v časti týkajúcej sa zrušenia napadnutého nariadenia v rozsahu, v akom sa toto nariadenie týka žalobcu.

38 Žalobca namieta proti tejto prekážke konania.

39 V zmysle článku 263 šiesteho odseku ZFEÚ „musia byť žaloby uvedené v tomto článku podané v lehote dvoch mesiacov buď od uverejnenia aktu, alebo od jeho oznámenia žalobcovi, alebo ak akt nebol uverejnený ani oznámený, odo dňa, keď sa o ňom žalobca dozvedel“.

40 V prejednávanej veci treba konštatovať, že návrh na zrušenie napadnutého rozhodnutia je zjavne oneskorený, a to nezávisle od skutočnosti, od ktorej začala plynúť lehota na podanie žaloby. Na jednej strane, ak by táto lehota začala plynúť odo dňa uverejnenia napadnutého nariadenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*, stačí uviesť, že táto žaloba o neplatnosť bola podaná viac ako šesť rokov po tomto dni. Na druhej strane, ak by uvedená lehota začala plynúť odo dňa oznámenia, ktoré musí byť dotknutej osobe urobené, alebo odo dňa, keď sa o ňom táto osoba dozvedela (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2013, Gbagbo a i./Rada, C-478/11 P až C-482/11 P, EU:C:2013:258, body 55 až 59), treba konštatovať, že žalobca sa dozvedel o napadnutom nariadení najneskôr 13. februára 2009, čo je deň, kedy sa prostredníctvom svojich advokátov obrátil na Komisiu so žiadosťou o preskúmanie zapísania jeho mena na sporný zoznam a zároveň spochybnil zákonnosť tohto zoznamu, pričom žiadosť o právnu pomoc podal iba 23. apríla 2013, t. j. pred podaním tejto žaloby.

41 Žalobca navyše nepreukázal, ani nepoukázal na existenciu náhody alebo vyššej moci v zmysle článku 45 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, čo by umožnilo, aby odpadla prekážka v súvislosti s uplynutím lehoty na podanie žaloby o neplatnosť napadnutého nariadenia.

42 Žalobca však tvrdí, že Všeobecný súd „má právomoc zrušiť napadnuté nariadenie“, lebo *ab initio* je „zjavne nezákonné“, pretože nijaký dôvod mu nebol poskytnutý v prípade pôvodného zapísania jeho mena na sporný zoznam. Žalobca sa domnieva, že dovtedy, kým mu neboli poskytnuté všetky dôvody uvedené Komisiou voči jeho osobe, sa nemohol brániť, ani podať žalobu o neplatnosť na Všeobecný súd, pričom zdôraznil, že žaloby podané na Všeobecnom súde sa musia zakladať na skutočných dôvodoch a nemôžu byť nepravdepodobné.

43 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ani právo na účinnú súdnu ochranu, ani právo byť vypočutý nie sú dotknuté striktným uplatňovaním právnych predpisov Európskej únie týkajúcich sa procesných lehôt, ktoré podľa ustálenej judikatúry zodpovedajú požiadavke právnej istoty a potreby predchádzania akejkoľvek diskriminácii alebo svojvoľnému zaobchádzaniu pri výkone spravodlivosti (pozri rozsudok z 18. júna 2015, Ipatau/Komisia, C-535/14 P, EU:C:2015:407, bod 14 a citovanú judikatúru).

44 Navyše nič nebránilo žalobcovi v tom, aby podal žalobu o neplatnosť napadnutého nariadenia predtým, ako mu boli oznámené dôvody, ktoré boli podkladom pre zapísanie jeho mena na sporný zoznam, a to ako žalobu založenú konkrétne na tomto neoznámení dôvodov.

45 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že túto žalobu treba zamietnuť ako neprípustnú v rozsahu, v akom smeruje proti napadnutému nariadeniu v časti, ktorá sa týka žalobcu.

O veci samej

46 Žalobca na podporu svojej žaloby v podstate uvádza päť žalobných dôvodov, pričom prvý sa zakladá na porušení zásady primeranej lehoty, druhý na porušení povinnosti Komisie, aby sama užitočne posúdila otázku, či žalobca spĺňa relevantné kritériá na to, aby bolo jeho meno ponechané na spornom zozname, tretí na porušení pravidiel týkajúcich sa dôkazného bremena a vykonávania dôkazov, štvrtý na nesprávnom posúdení, ktorým je poznačené odôvodnenie, a piaty na porušení zásady proporcionality.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady primeranej lehoty

47 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je poznačené nezákonnosťou jednak preto, že odôvodnenie a prvé a druhé doplnenie dôvodov mu neboli oznámené v celom rozsahu v primeranej lehote po prijatí napadnutého nariadenia, a jednak preto, že napadnuté rozhodnutie nebolo prijaté v primeranej lehote odo dňa prijatia jeho pripomienok ako odpoveď na toto oznámenie, pričom mu bolo zabránené obrátiť sa na Všeobecný súd v tejto lehote. Konkrétne Komisia neopodstatnene oneskorila konanie tým, že mu v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej všetky dôvody musia byť „čo možno najrýchlejšie“ oznámené, oznámila najprv prvé, potom druhé doplnenie dôvodov.

48 Komisia, ktorú v konaní podporuje Rada, túto argumentáciu spochybňuje.

49 Keďže žalobca Komisii vytýka, že mu neoznámila odôvodnenie, prvé a druhé doplnenie dôvodov v celom ich rozsahu v primeranej lehote po prijatí napadnutého nariadenia, je nesporné, že z bodov 348 a 349 rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), najmä vyplýva, že ak príslušná inštitúcia Únie rozhodne o zmrazení finančných zdrojov určitej osoby podľa nariadenia č. 881/2002, musí na to, aby bolo dodržané jej právo na obhajobu, najmä právo byť vypočutý a právo na účinné súdne preskúmanie, informovať dotknutú osobu o skutočnostiach svedčiacich v jej neprospech, alebo jej priznať právo, aby sa s nimi v primeranej lehote po vydaní tohto opatrenia oboznámila.

50 V prejednávanej veci pritom už bolo konštatované, že žaloba o neplatnosť pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných zdrojov žalobcu vydaného na základe napadnutého nariadenia je neprípustná. Keďže jediným platným rozhodnutím, ktoré možno predložiť Všeobecnému súdu na preskúmanie, je rozhodnutie o preskúmaní, ktoré bolo prijaté po ukončení konania začatého na základe žiadosti o preskúmanie z 13. februára 2009, obdobie predchádzajúce tomuto dátumu nemožno zohľadniť na účely preskúmania primeranosti lehoty, v ktorej bolo toto posledné uvedené nariadenie prijaté.

51 Pokiaľ ide o obdobie po 13. februári 2009, zdá sa že Komisia v prejednávanej veci postupovala podľa konania prijatého v nadväznosti na vyhlásenie rozsudku z 3. septembra 2008 Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), konkrétne na účely zavedenia konania zaručujúceho dodržiavanie práva na obhajobu dotknutých strán. Toto konanie bolo neskôr od 26. septembra 2009 kodifikované nariadením Rady (EU) č. 1286/2009 z 22. decembra 2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie č. 881/2002 (Ú. v. ES L 346, 2009, s. 42). Pokiaľ ide o „historické zápisy“ na sporný zoznam, konkrétne o zápisy, ku ktorým došlo, ako v prípade žalobcu pred 3. septembrom 2008, teda pred vyhlásením uvedeného rozsudku, uplatňuje sa konanie stanovené v článku 7c nariadenia č. 881/2002 v znení zmien a doplnení.

52 Na úvod treba konštatovať, že ani článok 7c nariadenia č. 881/2002, ani iné znenie práva Únie neukladajú lehotu, v ktorej má príslušná inštitúcia Únie prijať rozhodnutie o preskúmaní zapísania určitej osoby na sporný zoznam.

53 Za týchto okolností z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že „primeranosť“ lehoty, v ktorej inštitúcia prijala predmetný akt, sa musí posudzovať v závislosti od všetkých okolností každej veci a najmä od významu sporu pre dotknutú osobu, zložitosti veci a správania účastníkov konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2013, Preskúmanie Arango Jaramillo a i./EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, bod 28 a citovanú judikatúru).

54 V prejednávanej veci je istotne nepopierateľné, že Komisia, ako uvádza, oznámila žalobcovi jednotlivé dôvody zapísania jeho mena na sporný zoznam hneď potom, ako ich dostala od sankčného výboru.

55 Je tiež pravda, že osobitné okolnosti prejednávanej veci, na ktoré poukázala Komisia, a najmä i) potreba orgánov Únie dohodnúť sa s príslušnými medzinárodnými účastníkmi konania na opatreniach, ktoré sa majú prijať na účely dodržania zásad uvedených Súdnym dvorom v rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461); ii) nevyhnutnosť, aby Komisia vopred získala odôvodnenie od sankčného výboru; iii) povaha a znaky charakterizujúce dotknutý systém medzinárodných sankcií v prejednávanej veci; iv) osobitne citlivá povaha prác sankčného výboru a v) veľké množstvo žiadostí o preskúmanie, ktorými sa Komisia súčasne musela zaoberať po vyhlásení rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), sčasti vysvetľujú relatívne dlhé trvanie konania o preskúmaní rozhodnutí o zapísaní mena dotknutých osôb na sporný zoznam, akými sú konania, ktoré prebiehali po vyhlásení rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461).

56 Nič to nemení na skutočnosti, že v prejednávanej veci viac ako štvorročná lehota uplynutá medzi dňom podania žiadosti o preskúmanie 13. februára 2009 a dňom prijatia napadnutého rozhodnutia 6. marca 2013 značne presahuje dĺžku trvania, ktorú by bolo možné považovať za „normálnu“ pre riadny priebeh preskúmania, a to aj s prihliadnutím na všetky vyššie uvedené osobitné okolnosti.

57 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd v rozsudku z 21. marca 2014, Yusef/Komisia (T-306/10, EU:T:2014:141, bod 102), rozhodol, že nie je „prípustné“, aby si štyri roky po vyhlásení rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), Komisia stále nesplnila svoju povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať prípad pána Hania El Sayyed Elsebai Yusefa, prípadne „v náležitej spolupráci“ so sankčným výborom. Treba tiež uviesť, že Všeobecný súd v rozsudku z 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Rada (T-564/12, EU:T:2015:599, body 71 a 72), ktorý sa okrem iného týkal systému medzinárodných sankcií, rozhodol, že odpoveď na pripomienky žalobcu v lehote viac ako pätnásť mesiacov je „zjavne neprimeraná“.

58 Toto posúdenie potvrdzujú značne kratšie dĺžky trvania preskúmania prípadov iných osôb, ktorých meno bolo zapísané na sporný zoznam a ktoré podali žalobu na Všeobecný súd, hoci osobitné okolnosti, ktoré sú taxatívne vymedzené v bode 55 vyššie, sa uplatňujú aj v ich prípade. Z rozsudku zo 14. apríla 2015, Ayadi/Komisia (T-527/09 RENV, neuverejnený, EU:T:2015:205), teda vyplýva, že odôvodnenie, ktoré sa ho týkalo, bolo pánovi Chafiqovi Ayadimu zaslané 24. júna 2009, že pán Ayadi predložil svoje pripomienky 23. júla 2009 a že rozhodnutie o ponechaní jeho mena na spornom zozname bolo prijaté 13. októbra 2009. Z rozsudku z 28. októbra 2015, Al-Faqih a i./Komisia (T-134/11, neuverejnený, vec v odvolacom konaní, EU:T:2015:812, bod 69), tiež vyplýva, že preskúmanie situácie dotknutých žalobcov trvalo menej ako šesť mesiacov.

59 Platí to o to viac, že pokiaľ ide o prípad žalobcu, dôvody, ktoré viedli k zapísaniu jeho mena na zoznam sankčného výboru, ako sú dôvody, ktoré mu Komisia oznámila 10. mája 2010, sa v podstate zhodujú s dôvodmi, ktoré mu už oznámili orgány Spojeného kráľovstva ako skutočnosti, ktoré odôvodňovali návrh tohto členského štátu na toto zapísanie od 12. júna 2007 (pozri bod 3 vyššie).

60 Komisia a vedľajší účastníci konania neuviedli nijakú osobitnú okolnosť, ktorá by charakterizovala prípad žalobcu a na základe ktorej by bolo možné objasniť toto neprimerane dlhé preskúmanie jeho prípadu.

61 Za týchto okolnosti treba konštatovať, že došlo k porušeniu zásady primeranej lehoty.

62 Porušenie zásady primeranej lehoty však odôvodňuje zrušenie rozhodnutia prijatého v správnom konaní len vtedy, ak zároveň porušuje práva na obhajobu dotknutej osoby. Ak sa nepreukáže, že neprimerane dlhá lehota mala vplyv na možnosť dotknutých podnikov účinne sa brániť, nedodržanie zásady primeranej lehoty nemá vplyv na platnosť správneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Rada, T-564/12, EU:T:2015:599, body 73 až 77; pozri tiež v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, EU:C:2006:594, body 72 a 73, a z 25. júna 2010, Imperial Chemical Industries/Komisia, T-66/01, Zb., EU:T:2010:255, bod 109 a citovanú judikatúru).

63 V prejednávanej veci sa pritom nepreukázalo, a nebolo ani len vážne spochybnené, že možnosť žalobcu, aby sa mohol účinne brániť, bola konkrétne ovplyvnená z dôvodu neprimeranej dĺžky preskúmania. Žalobca v tejto súvislosti vo svojej replike len vyjadruje hypotetické úvahy, pričom tvrdí, že ak mu je celé odôvodnenie poskytnuté až niekoľko rokov po uvedených udalostiach, je pre neho oveľa zložitejšie vypracovať svoju obranu, lebo dôkazy svedčiace v jeho prospech „sa môžu“ ukázať ako nedostupné alebo zložitejšie na získanie, jeho pamäť sa časom „skráti“ a kľúčoví svedkovia už „nemusia“ byť dostupní alebo byť schopní poskytnúť potrebné dôkazy.

64 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého z presiahnutia primeranej lehoty vyplýva porušenie jeho práva na obhajobu a práva na účinné súdne preskúmanie, lebo vzhľadom na neexistenciu odôvodneného rozhodnutia nemohol podať žalobu na Všeobecný súd, stačí uviesť, že Zmluva o FEÚ v článku 265 stanovuje právny prostriedok, ktorý bol zavedený osobitne na to, aby sa zabránilo nečinnosti inštitúcie, a to vo forme žaloby o nečinnosť. Žalobca teda mohol kedykoľvek medzi 13. februárom 2009 a 6. marcom 2013 vyzvať Komisiu, aby vymazala jeho meno zo sporného zoznamu, a v prípade, že by Komisia do viac ako dvoch mesiacov stanovených v článku 265 ZFEÚ nekonala, podať žalobu o nečinnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. marca 2014, Yusef/Komisia, T-306/10, EU:C:2014:141, body 62, 63 a 68).

65 Bez toho, aby tým bolo dotknuté právo žalobcu požadovať podľa článku 340 ZFEÚ náhradu škody za ujmu, ktorá by mu bola prípadne spôsobená z dôvodu oneskorenia Komisie pri plnení jej povinností, žalobca teda nemôže s odkazom na toto oneskorenie dosiahnuť zrušenie napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 8. septembra 2015, Ministry of Energy of Iran/Rada, T-564/12, EU:T:2015:599, bod 77).

66 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že porušenie zásady primeranej lehoty, ktoré bolo v prejednávanej veci zistené, nemôže odôvodňovať zrušenie napadnutého rozhodnutia, a že prvý žalobný dôvod sa musí zamietnuť ako neúčinný.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti Komisie, aby sama účinne posúdila, či žalobca spĺňa relevantné kritériá na to, aby bolo jeho meno ponechané na spornom zozname

67 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, lebo Komisia porušila povinnosť, ktorá jej prináleží, aby sama posúdila, či žalobca spĺňa relevantné kritériá na to, aby bolo jeho meno ponechané na spornom zozname. Tento žalobný dôvod má štyri časti.

– O prvej časti druhého žalobného dôvodu

68 Žalobca v prvej časti druhého žalobného dôvodu Komisii s odkazom na bod 8 napadnutého rozhodnutia vytýka, že sa nesnažila od sankčného výboru, ani od štátu, ktorý sankčnému výboru podal návrh, získať dôkazy na podporu tvrdení uvádzaných voči nemu. Za týchto podmienok Komisia údajne viedla len formálne a umelé preskúmanie, keď prevzala len odôvodnenie, ktoré jej poskytol sankčný výbor, a údajné zohľadnenie pripomienok žalobcu bolo z jej strany vymyslené. Žalobca v tomto zmysle

poukazuje na konštatovania, ku ktorým dospel Všeobecný súd v rozsudku z 21. marca 2014, Yusef/Komisia (T-306/10, EU:T:2014:141, body 103 a 104). Podľa žalobcu koncept, ktorým sa Komisia riadi pri plnení svojich úloh, je taký, že by nikdy v rozpore s posúdením sankčného výboru nevymazala meno osoby zo sporného zoznamu. Tvrdí, že Komisia tým, že len prevzala zoznam uvedeného výboru, odmietla požadovať a kriticky posudzovať dôkazy, ktoré by ho podložili, a na účely tohto kritického posúdenia odkázala len na rozhodnutie Všeobecného súdu, sa zbavila svojej hlavnej zodpovednosti, ktorá spočíva v tom, že sama posúdi dôvodnosť zapísania na sporný zoznam.

69 Na to, aby bolo možné odpovedať na tvrdenie žalobcu, treba zohľadniť všetky úvahy vyjadrené Súdnym dvorom v bodoch 104 až 134 rozsudku z 18. júla 2013, Komisia a i./Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, ďalej len „rozsudok Kadi II“, EU:C:2013:518), pokiaľ ide o povinnosti, ktoré jednak prislúchajú príslušným orgánom Únie, v prejednávanej veci Komisii, v rámci konania o zapísaní alebo zachovaní názvu organizácie, mena osoby alebo názvu subjektu na spornom zozname po preskúmaní, a jednak súdu Únie v rámci jeho súdneho preskúmania zákonnosti správneho rozhodnutia prijatého v rámci uvedeného konania.

70 Z týchto úvah vyplýva, že dodržiavanie práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, ako aj v prejednávanej veci dodržiavanie zásady riadnej správy vecí verejných na jednej strane vyžaduje, aby príslušný orgán Únie informoval dotknutú osobu o odôvodnení poskytnutom sankčným výborom, na ktorom sa zakladá rozhodnutie zapísať uvedenú osobu na sporný zoznam, alebo ju tam ponechať, aby umožnil sankčnému výboru oboznámiť sa s pripomienkami v tejto veci a aby dôkladne a nestranne preskúmal dôvodnosť uvádzaných tvrdení s prihliadnutím na vyjadrené pripomienky a na prípadné skutočnosti predložené dotknutou osobou, ktoré svedčia v jej prospech (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 135).

71 Dodržiavanie uvedených práv na druhej strane znamená, že v prípade súdneho sporu súd Únie preskúma najmä dostatočne presný a konkrétny charakter dôvodov uvedených v odôvodnení poskytnutom sankčným výborom, ako aj prípadne overí vecnú správnosť skutočností týkajúcich sa daného dôvodu s prihliadnutím na informácie, ktoré mu boli poskytnuté (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 136).

72 Skutočnosť, že príslušný orgán Únie neposkytol dotknutej osobe a neskôr súdu Únie informácie alebo dôkazy, ktorými disponuje výhradne sankčný výbor alebo daný člen Organizácie Spojených národov (OSN) a ktoré sa týkajú odôvodnenia, ktoré je podkladom predmetného rozhodnutia, však nemôže ako taká tvoriť základ pre konštatovanie porušenia týchto istých práv a zásad. No v takejto situácii súd Únie, ktorý bol oslovený, aby zo skutkového hľadiska preskúmal opodstatnenosť dôvodov obsiahnutých v odôvodnení, ktoré poskytol sankčný výbor, s prihliadnutím na vyjadrené pripomienky a na prípadné skutočnosti predložené dotknutou osobou, ktoré svedčia v jej prospech, ako aj na odpoveď príslušného orgánu Únie na tieto pripomienky, nebude mať k dispozícii dodatočné informácie či dôkazy. Z tohto dôvodu nemôže rozhodnúť o opodstatnenosti týchto dôvodov a tieto dôvody nemôžu slúžiť ako základ napadnutého rozhodnutia o zápise (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 137).

73 Vzhľadom na tieto pripomenutia a s prihliadnutím na tieto zásady treba prvú časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú. Konkrétne z bodu 107 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), vyplýva, že Komisia musí prijať svoje rozhodnutie na základe odôvodnenia, ktoré jej poskytol sankčný výbor, a že naopak v tomto štádiu sa nepredpokladá, že uvedený výbor sám od seba Komisii poskytne iné skutočnosti, než toto odôvodnenie, aby mohla prijať svoje rozhodnutie. Z bodu 108 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), navyše vyplýva, že Súdny dvor preskúmal a potvrdil, či prinajmenšom nespochybnil konanie stanovené na tieto účely článkom 7c nariadenia č. 881/2002, zmeneného a doplneného nariadením č. 1286/2009, ktorý stanovuje, že dotknutej osobe sa „výlučne“ postúpi odôvodnenie, ktoré poskytol sankčný výbor.

74 Je nepochybné, že Súdny dvor v bodoch 114 a 115 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), spresnil, že Komisii prislúcha na základe jej povinnosti náležitého a nestranného preskúmania opodstatnenosti uvádzaných dôvodov, posúdiť najmä z hľadiska obsahu pripomienok vyjadrených dotknutou osobou, potrebu dožadovať sa spolupráce so sankčným výborom, aby jej boli poskytnuté dodatočné informácie a dôkazy.

75 Ako však vyplýva z bodov 2 až 4 napadnutého rozhodnutia, v prejednávanej veci pritom presne tento postup bol dodržaný, keďže Komisia uvedeným rozhodnutím rozhodla o ponechaní mena žalobcu na spornom zozname po tom, čo zaslala jeho pripomienky sankčnému výboru, dvakrát požiadala tento výbor o spoluprácu, aby mu umožnila odpovedať na tieto pripomienky, a následne jej boli poskytnuté dodatočné informácie alebo dôkazy v podobe prvého a druhého doplnenia dôvodov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 115). Je tiež nepopierateľné, že Komisia postúpila žalobcovi odôvodnenie a prvé a druhé doplnenie dôvodov, ktoré jej poskytol sankčný výbor, pričom tieto podklady navyše viedli k novej výmene pripomienok medzi žalobcom a Komisiou.

76 Naopak Komisiu nemožno v prejednávanej veci kontrolovať len na základe bodu 114 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), že v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia, nezískala od sankčného výboru alebo štátu, ktorý podal návrh na zapísanie mena žalobcu na zoznam, informácie alebo dôkazy na podloženie tvrdení vznesených proti žalobcovi, a že v dôsledku toho viedla „len čisto formálne a umelé“ preskúmanie dôvodnosti uvádzaných dôvodov s prihliadnutím na pripomienky, ktoré vyjadrila dotknutá osoba v súvislosti s odôvodnením.

77 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), a na rozdiel od skutkových okolností v prejednávanej veci, Komisia sa o nič viac nesnažila získať od sankčného výboru alebo štátu, ktorý podal návrh na zapísanie mena žalobcu na zoznam, akúkoľvek informáciu, či dôkaz, na základe ktorého by bolo možne podložiť tvrdenia uvedené voči pánovi Yassinovi Abdullahovi Kadimu v odôvodnení, ktoré poskytol uvedený sankčný výbor. No nie z tohto dôvodu Súdny dvor potvrdil zrušenie sporného nariadenia, ale z dôvodu, že v rámci svojho súdneho preskúmania zákonnosti tohto nariadenia zistil, že ani jedno z tvrdení svojou povahou neodôvodňovalo prijatie obmedzujúcich opatrení na úrovni Únie voči pánovi Kadimu, a to z dôvodu buď nedostatočného odôvodnenia, alebo z dôvodu, že v štádiu súdneho preskúmania neboli k dispozícii informácie alebo dôkazy, ktoré by podložili daný dôvod spochybnený podrobne vyjadrenými námietkami dotknutej osoby [pozri analýzu týchto tvrdení v bodoch 151 až 162 a všeobecný záver v bode 163 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518)].

78 Práve naopak Súdny dvor v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), rozhodol, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď svoje konštatovanie porušenia práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu založil na skutočnosti, že Komisia neposkytla pánovi Kadimu a jemu samému informácie a dôkazy v súvislosti s dôvodmi na ponechanie mena dotknutej osoby na spornom zozname, keďže Komisia tieto informácie a dôkazy nemala k dispozícii (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 138 a 139).

79 Z toho dôvodu by bolo nezlučiteľné so zásadami uvedenými Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), uložiť Komisii v prejednávanej veci sankciu z dôvodu, že si údajne nesplnila povinnosť dôkladného a nestranného preskúmanie opodstatnenosti dôvodov vznesených voči žalobcovi, alebo preto, že sa jej nepodarilo získať od sankčného výboru informácie alebo dôkazy, ktoré by jej umožnili splniť si povinnosť dôkladného a nestranného preskúmania, zatiaľ čo Súdny dvor za podobných okolností, ktoré viedli k vyhláseniu uvedeného rozsudku, nedospel k nijakému záveru o porušení uvedenej povinnosti, ani zo všeobecnejšieho hľadiska práva na obhajobu, ktorého by sa dopustila Komisia.

80 Navyše nijaká skutočnosť v spise nedovoľuje potvrdiť, že Komisia pred prijatím napadnutého rozhodnutia dôkladne a nestranne nepreskúmala všetky informácie, ktorými disponovala, vrátane pripomienok žalobcu. Ako uviedla v bode 7 napadnutého rozhodnutia, Komisia bola naďalej presvedčená, že zapísanie mena žalobcu na sporný zoznam je odôvodnené vzhľadom najmä na skutočnosť, že dotknutá osoba nepredložila nijaký dôkaz, ktorým by spochybnila pravdivosť tvrdení uvádzaných voči nej.

81 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na rozsudku z 21. marca 2014, Yusef/Komisia (T-306/10, EU:T:2014:141), treba ho zamietnuť z dôvodu, že skutočnosti a okolnosti tejto veci sa nezhodujú s tými v prejednávanej veci. Vo veci, v ktorej bol vyhlásený tento rozsudok bolo totiž „nesporné“ (pozri bod 94 tohto rozsudku), že dotknutá osoba nemohla do podania žaloby využiť ani jednu zásadu a záruku uvedenú Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), a že táto situácia nečinnosti trvala ešte do ukončenia ústnej časti konania (pozri bod 100 uvedeného rozsudku). Navyše podľa toho, čo uviedla Komisia na pojednávaní (pozri bod 103 toho istého rozsudku), trvala na tom, že je striktne viazaná posúdeniami sankčného výboru a že nemá v tomto smere nijaký priestor na samostatnú voľnú úvahu, čo je v rozpore so zásadami, ktoré Súdny dvor uviedol vo svojich rozsudkoch z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), a z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 114, 115 a 135). Na základe toho Všeobecný súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že dosiahla nápravu nezákonnosti rovnakej povahy, ktorú konštatoval Súdny dvor vo svojom rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), keď začala konanie o preskúmaní prípadu pána Yusefa, išlo o čisto formálne a umelé konanie. V prejednávanej veci však Komisia na pojednávaní uviedla, že sa môže odkloniť od posúdení sankčného výboru, ak sa jej zdajú zjavne nesprávne alebo spochybnené dôkazmi svedčiacimi v prospech dotknutej osoby, ktoré uviedla.

82 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že prvá časť druhého žalobného dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

– O druhej časti druhého žalobného dôvodu *[omissis]*

– O tretej časti druhého žalobného dôvodu

89 Svojou treťou časťou druhého žalobného dôvodu žalobca vytýka Komisii, že neposúdila, či sa tvrdenia, ktoré voči nemu uviedol sankčný výbor, neopierajú o zistenia získané formou mučenia, hoci na tieto skutočnosti upozornil vo svojom liste z 28. júna 2010. Domnienka vyjadrená Komisiou, podľa ktorej sa sankčný výbor neopieral o takéto zistenia, nie je odôvodnená. Na svojej internetovej stránke kancelária ombudsmana Spojených národov okrem toho pripustila, že tajné služby štátu, ktorý podal návrh na zapísanie mena žalobcu na sporný zoznam, môžu používať takto získané informácie. V prejednávanej veci žalobca považuje za „možné“, že informácie, ktoré sa ho týkajú, mohli byť získané od osôb zadržaných v Spojených štátoch alebo Pakistane, voči ktorým mohli byť použité donucovacie prostriedky rovnakej povahy ako mučenie. Tvrdí teda, že pán Faraj Al-Libi bol zadržaný v Pakistane 2. mája 2005 tajnými službami tejto krajiny, potom premiestnený do Spojených štátov, kde bol viac ako rok zadržiavaný na tajných miestach, a nakoniec premiestnený na Guantánamo. Podľa správy Medzinárodného výboru Červeného kríža (MVČK) zo 14. februára 2007 pritom štrnásť osôb väznených v Guantánamo, vrátane pána Al-Libiho, opísali zaobchádzanie a techniky vypočúvania, ktoré predstavujú používanie mučenia.

90 Komisia, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo a Rada, namieta proti tejto argumentácii.

91 V tejto súvislosti treba konštatovať, že žalobca vo svojom liste z 28. júna 2010 neuviedol nijaké konkrétne tvrdenie, ani len hodnoverný dôvod, podľa ktorých by mali byť niektoré informácie, ktoré sa nachádzajú v odôvodnení, získané formou mučenia. Navyše v tomto liste požiadal o „potvrdenie toho, že Európska komisia prijala potrebné opatrenia, na základe ktorých môže byť uistený, že ani jedna informácia, o ktorú sa opiera odôvodnenie, nebola získaná formou mučenia“.

92 Komisia správne konštatuje, že za rovnakých okolností je odôvodnené vychádzať z domnienky, podľa ktorej sa sankčný výbor neopiera o dôkazy získané formou mučenia. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, Komisia tak uplatňuje rovnaké kritérium, ako to, ktoré uplatňuje kancelária ombudsmana Spojených národov, a to zistením najprv, či existuje „dostatok dôkazov na to, aby bolo možné dôvodne uveriť tvrdeniam o mučení“, ako to vyplýva z jeho internetovej stránky.

93 V prejednávanej veci nijaká skutočnosť nedovoľuje prijať takéto tvrdenie, pokiaľ ide o dôkazy prijaté voči žalobcovi. Konkrétnejšie sa nezdá, že by akákoľvek informácia uvedená v spise mohla súvisieť s pánom Farajom Al-Libim, alebo inou osobou väznenou na Guantánamo alebo v Pakistane.

94 V tejto súvislosti Spojené kráľovstvo tiež správne uvádza, že prevažná časť dôkazov predložených Komisiou spočíva na súdnych rozhodnutiach Spojeného kráľovstva vydaných súdmi, ktoré v súlade s odporúčaniami, ktoré House of Lords (Komora Lordov, Spojené kráľovstvo) uviedol vo svojom rozhodnutí A and others v Secretary of State for the Home Department (No 2) [2006] 2.A.C.221, boli povinné preskúmať otázku, či tvrdenia o mučení boli pred nimi uvádzané.

95 Z vyjadrenia FCO k žalobe pred High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) [Vyšší súdny dvor (Anglicko a Wales), kolégium Queen’s Bench (správny), ďalej len „High Court“], predloženého v rámci žaloby podanej žalobcom proti rozhodnutiu FCO, ktorým odmieta vyhovieť jeho žiadosti, aby FCO vyzvalo sankčný výbor, aby vymazal jeho meno zo zoznamu uvedeného výboru, navyše vyplýva, že počas tohto konania žalobca tiež špekuloval s otázkou, či niektoré dôkazy prijaté voči nemu nepochádzajú z vypočúvania pána Al-Libho pakistanskými alebo americkými informačnými službami. FCO uviedlo, že počas toho istého konania ani jedno tvrdenie uvedené voči žalobcovi sa neopieralo o výsledok z vypočúvaní väzňov. Žalobca následne vzal svoju žalobu späť, takže High Court nemal príležitosť potvrdiť túto skutočnosť. Vzhľadom na to, že neexistuje nijaký dôkaz, ktorý by vyvrátil toto tvrdenie, nie je dôvod spochybňovať uvedené tvrdenie FCO.

96 Je teda zrejmé, že tretia časť druhého žalobného dôvodu je nedôvodná.

– O štvrtej časti druhého žalobného dôvodu *[omissis]*

O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení pravidiel týkajúcich sa dôkazného bremena a požadovaného stupňa dokazovania

100 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, lebo Komisia porušila pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena a požadovaného stupňa dokazovania. Tento žalobný dôvod je rozdelený na dve časti.

– O prvej časti tretieho žalobného dôvodu

101 Svojou prvou časťou tretieho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, ako vyplýva z bodu 7 napadnutého rozhodnutia, že Komisia na neho preniesla dôkazné bremeno v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 121),

podľa ktorej v prípade pochybností je úlohou príslušného orgánu Únie, aby preukázal, či sú dôvody uplatňované proti dotknutej osobe podložené, pričom táto osoba nie je povinná predložiť dôkazy o opaku svedčiace o nepodloženosti uvedených dôvodov.

102 Táto argumentácia však spočíva na nesprávnom porozumení povinností, ktoré podľa rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), prislúchajú Komisii, pokiaľ ide o dôkazné bremeno, v rámci konania o preskúmaní dôvodov, o ktoré sa opiera rozhodnutie o zapísaní či ponechaní mena určitej osoby do sporného zoznamu.

103 Ako Komisia správne uvádza, „právny test“, ktorý sa má uplatniť v administratívnom štádiu konania o preskúmaní rozhodnutí o zapísaní na sporný zoznam, ako je opísaný v bodoch 111 až 116 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), je totiž odlišný od toho, ktorý sa uplatňuje v štádiu súdneho preskúmania, ako je opísaný v bodoch 117 až 134 uvedeného rozsudku.

104 Hoci dôkazné bremeno nepopierateľne nesie Komisia, nenesie ho v štádiu konania o preskúmaní, ale len v neskoršom štádiu súdneho preskúmania jej rozhodnutia o zachovaní po preskúmaní. Jasne to vyplýva z bodu 121 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), ktorý je súčasťou všeobecných úvah vyjadrených Súdnym dvorom od bodu 117 toho istého rozsudku v súvislosti so „súdnym preskúmaním“.

105 Osobitnejšie a ako tiež uvádza Komisia, začatie preskúmania, ktoré má vykonať na základe žiadosti dotknutej osoby, závisí od tvrdení sankčného výboru, ako sú uvedené v jeho odôvodnení, a ktoré slúžia samy osebe ako podklad odôvodnenia aktu Únie. Ak je toto odôvodnenie dostatočne presné a konkrétne, Komisia bez toho, aby sa dopustila nesprávneho posúdenia, uzná, že v zásade ho môže spochybniť len vtedy, ak dotknutá osoba poskytne osobitné a podrobné dôkazy, ktoré vyvracajú dané konštatovania, bez toho, aby tým bolo dotknuté dôkazné bremeno, ktoré neskôr nesie Komisia v rámci súdneho preskúmania zákonnosti a opodstatnenosti dôvodov, na ktorých sa zakladá rozhodnutie o zapísaní alebo ponechaní mena dotknutej osoby na spornom zozname.

106 Komisia v prejednávanej veci konala náležite v súlade s týmito zásadami, ako to vyplýva aj z bodu 7 napadnutého rozhodnutia, ktorého začiatok je citovaný v bode 23 vyššie. V nadväznosti na túto otázku Komisia nemusí navyše uviesť, že žalobca neposkytol nijaký dôkaz, na základe ktorého by bolo možné spochybniť pravdivosť tvrdení uvedených voči nemu. Musí najmä predložiť dôkladnú analýzu skutkových okolností niektorých jeho námietok, aby dospela k záveru o ich irelevantnosti alebo vierohodnosti.

107 Z toho vyplýva, že prvá časť tretieho žalobného dôvodu je nedôvodná.

– O druhej časti tretieho žalobného dôvodu

108 Svojou druhou časťou tretieho žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že odkaz na stupeň dokazovania, ktorý prijala FATF, a to „dôvodné podozrenie alebo dôvodná domnienka“ v bode 9 napadnutého rozhodnutia, je irelevantný a v každom prípade nesprávny, keďže Súdny dvor vo svojom rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), vyžadoval „dostatočne silný skutkový základ“. Pokiaľ ide o bod 149 uvedeného rozsudku, na ktorý poukazuje Komisia a Spojené kráľovstvo, žalobca tvrdí, že nespochybňuje túto požiadavku a nestanovuje dané právne kritérium. Samotné Spojené kráľovstvo údajne pri prijatí zákona z roku 2011 o predchádzaní terorizmu a opatreniach spojených s vyšetrovaniami upustilo od kritéria „dôvodného podozrenia“ v prospech prísnejšieho kritéria „dôvodnej domnienky“.

109 Žalobca v replike navyše poukazuje na závažnosť vplyvu obmedzujúcich opatrení na dotknuté osoby, ktorý odôvodňuje náročný stupeň dokazovania, aby sa vyhlo porušeniu článku 47 Charty Európskej únie o základných právach (ďalej len „Charta“) a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“). V tomto kontexte žalobca uvádza, že požadovaný stupeň dokazovania je prakticky nemožné odlíšiť od stupňa v trestnej oblasti, hoci dotknuté konanie nemá nevyhnutne trestnú povahu. Vyzýva Všeobecný súd, aby prijal postoj, ktorý sledoval Court of Appeal (England & Wales) [Odvolací súd (Anglicko a Wales)] vo svojom rozsudku Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, v súvislosti s prípadom jednej osoby, ktorej bol uložený zákaz cestovať z dôvodu jej údajných zámerov podieľať sa na násilnostiach súvisiacich s futbalom.

110 Pokiaľ ide o túto argumentáciu, úvahy vyjadrené v rámci preskúmania prvej časti uvedeného žalobného dôvodu sa uplatňujú mutatis mutandis. Otázka súvisiaca s požadovaným stupňom dokazovania vzniká len v štádiu súdneho preskúmania zákonnosti a opodstatnenosti dôvodov, na ktorých sa zakladá rozhodnutie o zapísaní alebo zachovaní mena osoby na spornom zozname prijaté po preskúmaní.

111 V tejto súvislosti Všeobecnému súdu prislúcha, aby sa uistil, že napadnuté rozhodnutie „sa zakladá na dostatočne silnom skutkovom základe“ (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119), tak, že si overí, či skutočnosti uvádzané v odôvodnení sú „podložené“ (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 122), a teda z vecnej stránky „preukázané“ (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 136).

112 Za týchto podmienok možno druhú časť tohto žalobného dôvodu zamietnuť v prvom rade ako neúčinnú, keďže prípadné nesprávne právne posúdenie Komisie pri definovaní požadovaného stupňa dokazovania alebo jeho uplatnenia nemôže samo osebe odôvodňovať zrušenie napadnutého rozhodnutia, ak toto rozhodnutie okrem iného spĺňa podmienky týkajúce sa dokazovania uvedené v predchádzajúcom bode, čo musí Všeobecný súd overiť v rámci preskúmania štvrtého žalobného dôvodu.

113 V každom prípade sa Komisia nedopustila nesprávneho posúdenia, keď v bode 9 napadnutého rozhodnutia odkázala na praktické kritérium, ktoré definovala FATF v poznámke svojho osobitného odporúčania č. III o financovaní terorizmu, a to, že zapísanie mena určitej osoby na sporný zoznam a v dôsledku toho zmrazenie jej finančných zdrojov by sa malo opierať „o náležité dôvody alebo primeraný základ, pri ktorom vzniká podozrenie alebo si možno myslieť, že tieto finančné zdroje alebo tieto iné majetky by mohli slúžiť na financovanie teroristických aktivít“, vzhľadom na to, že tento stupeň dokazovania je v súlade s kritériami uvedenými Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518).

114 Je pravda, že toto kritérium sa nejaví ako jednoznačné, pretože „podozrievať“ a „domnievať sa“ sú z hľadiska chápania dve odlišné operácie, ktoré vedú k rozdielnej miere presvedčenia.

115 Treba však konštatovať, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), pri svojom preskúmaní opodstatnenosti osobitného dôvodu prijatého voči dotknutej osobe potvrdil uplatnenie menej náročného stupňa z týchto dostupných dvoch stupňov dokazovania, a to stupeň podozrenia.

116 Súdny dvor totiž v bode 149 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), spresnil, že dôvod zapísania na sporný zoznam môže spočívať na „podozreniach o zapojení do teroristických aktivít, čím nie je dotknuté overenie dôvodnosti týchto podozrení“. S prihliadnutím na bod 162 uvedeného rozsudku treba uviesť, že na to, aby mohli byť podozrenia o zapojení do teroristických aktivít platne prijaté voči určitej osobe, je potrebné, aby boli predložené informácie alebo dôkazy, ktoré takéto podozrenia podložia čo si vyžaduje posúdenie každého individuálneho prípadu.

117 Hoci táto formulácia nespochybňuje požiadavku „dostatočne silného skutkového základu“, ktorá bola všeobecne vyjadrená v bode 119 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), treba pripustiť, že táto požiadavka môže byť splnená uplatnením kritéria „dôvodného podozrenia“, ak je toto podozrenie podložené dostatočnými informáciami alebo dôkazmi, keďže Súdny dvor ho uplatnil v bodoch 149 a 162 uvedeného rozsudku.

118 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Spojené kráľovstvo údajne pri prijatí zákona z roku 2011 o predchádzaní terorizmu a vyšetrovacích opatreniach upustilo od kritéria „dôvodného podozrenia“ v prospech prísnejšieho kritéria „dôvodnej domnienky“, je irelevantná. Kritérium „dôvodného podozrenia“, ak je podložené dostatočnými informáciami alebo dôkazmi, sa naopak za okolností uvádzaných nariadením č. 881/2002, odporúčaniami FATF a relevantnými rezolúciami Bezpečnostnej rady, najmä jej rezolúciou 2161 (2014) zo 17. júna 2014 v odseku 11, javí ako primerané. Tento názor zastával aj Court of Appeal (England & Wales) (Odvolací súd) vo veci Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082.

119 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy možno tiež zamietnuť argumentáciu žalobcu, podľa ktorej je takmer nemožné za okolností, o aké ide v prejednávanej veci, požadovaný stupeň dokazovania odlíšiť od požadovaného stupňa v trestnej oblasti, a to „nad rámec akejkoľvek dôvodnej pochybnosti“. Na základe toho z ustálenej judikatúry od vyhlásenia rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), vyplýva, že obmedzujúce opatrenia, o aké ide v prejednávanej veci, nie sú trestnej povahy. Preventívna, a nie represívna povaha obmedzujúcich opatrení má nevyhnutne vplyv na povahu, spôsob a intenzitu dokazovania, ktoré možno od Komisie žiadať (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veciach Anbouba/Rada, C-605/13 P a C-630/13 P, EU:C:2015:2, bod 111).

120 Pokiaľ ide o argumentáciu, ktorú v tejto súvislosti rozvinula Komisia v replike, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo, správne odpovedá, že príslušné anglické súdy zamietli kritérium kvázi trestnej povahy vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Gough and Another v Chief Constable of Derbyshire [2002] EWCA Civ 351, pokiaľ ide o preventívne opatrenia, o aké ide v prejednávanej veci. Čo sa týka uplatnenia opatrení, o ktorých bolo rozhodnuté na úrovni Organizácie Spojených národov, správny postoj v anglickom práve, ako ho stanovil Court of Appeal (England & Wales) (Cour d’appel) vo veciach Secretary of State for the Home Department v. MB [2006] EWCA Civ 1140, [2007] QB 415 a Youssef v. Secretary of State for Foreign & Commonwealth Affairs [2013] EWCA Civ 1302 [2014] 2 WLR 1082, sa zakladá na požiadavke „dôvodného podozrenia“ (a to existencie skutočností, ktoré svojou povahou vzbudzujú podozrenie).

121 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že tretí žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení odôvodnenia

122 Tento žalobný dôvod bol po oznámení nových informácií a dôkazov počas konania na súde predmetom početných reakcií.

123 Žalobca v žalobe najmä tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, lebo po prvé tvrdenia uvádzané voči nemu neboli preukázané; po druhé niektoré tvrdenia neboli dostatočne presné, aby ich mohol v potrebnej miere napadnúť; po tretie niektoré tvrdenia boli natoľko staré alebo nejasné, že primeraným spôsobom nezodpovedali relevantným kritériám; a po štvrté niektoré tvrdenia boli vyvrátené dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech.

124 Komisia, ktorú v konaní podporuje Spojené kráľovstvo a Rada, vo svojom vyjadrení k žalobe tvrdí, že dôvody zapísania na sporný zoznam, ktoré boli oznámené žalobcovi, boli dostatočne presné, podrobné a konkrétne v zmysle judikatúry (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P,

C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 116, 130 a 142 až 149), a že zodpovedali požiadavke odôvodnenia (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 102 a 116).

125 Komisia navyše poukázala na niektoré zásady uvedené Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 117, 119 až 122), týkajúce sa konania súdneho preskúmania zákonnosti rozhodnutí o zapísaní alebo ponechaní mena určitej osoby na sporom zozname po vykonaní preskúmania, najmä v súvislosti s overovaním skutkových tvrdení obsiahnutých v odôvodnení, ktoré je podkladom týchto rozhodnutí, súdom Únie.

126 Komisia ďalej uviedla, že v záujme riadneho výkonu spravodlivosti a vzhľadom na žalobu podanú žalobcom „[rozhodla], že sa neobmedzí len na obhajobu napadnutého rozhodnutia [len] na základe skutočností vyplývajúcich zo správneho konania, ale že sa obráti v záujme potrebnej spolupráce uvedenej v článku 220 ods. 1 ZFEÚ na sankčný výbor…, ako aj v súlade so zásadou lojálnej spolupráce stanovenou v článku 4 ods. 3 ZEÚ, na orgány Spojeného kráľovstva, ako na člena OSN, ktorý podal návrh na zapísanie mena žalobcu na zoznam“ sankčného výboru.

127 Na základe nadviazania týchto kontaktov Komisia po prvé v prílohe B.4 vyjadrenia k žalobe predložila list, ktorý jej zaslal sankčný výbor 20. januára 2014, aby ju informoval o tom, že v rámci svojho ročného preskúmania zápisov na jeho zoznam tento výbor preskúmal zapísanie mena žalobcu a rozhodol, že je naďalej dôvodné.

128 Komisia po druhé v prílohe B.5 vyjadrenia k žalobe predložila súbor potrebných informácií a dôkazov, ktoré jej orgány Spojeného kráľovstva zaslali, a v úzkej spolupráci s týmito orgánmi rozhodla, že Všeobecnému súdu predloží aspoň niektoré dôvody zapísania na sporný zoznam, aby sa mohol ubezpečiť, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté na dostatočne silnom skutkovom základe (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 130). Podľa Spojeného kráľovstva tieto dôkazy zahŕňajú písomnosti, ktoré uviedlo na podporu svojho návrhu predloženého sankčnému výboru na zapísanie alebo ponechanie mena žalobcu na zozname uvedeného výboru.

129 Tento súbor pozostáva z písomného oficiálneho vyhlásenia („first statement“, ďalej len „oficiálne vyjadrenie“), ktoré bolo vypracované na účely tohto konania a datované 18. marca 2014, s vlastnoručným podpisom vedúceho oddelenia boja proti terorizmu FCO, ako aj viacerých dokumentov určených na podloženie dôkazov. Ako vyplýva z bodov 12 až 14 oficiálneho vyhlásenia, toto vyhlásenie sa opiera o stanovisko a posúdenie Security Service (bezpečnostné služby), ktoré sú informačnými službami a službami vnútornej bezpečnosti Spojeného kráľovstva, ktorých úlohou je ochrana národnej bezpečnosti (ďalej len „Security Service“).

130 Žalobca v replike nesúhlasí s tým, že Všeobecný súd uviedol a zohľadnil nové tvrdenia, spresnenia a dôkazy predložené v prílohe B.5 vyjadrenia k žalobe, ktoré neboli uvedené pred prijatím napadnutého rozhodnutia, ani zohľadnené pri jeho prijatí. Tvrdí, že podľa zásad vymedzených Súdnym dvorom v rozsudkoch z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), a z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 115), si všetky tieto dodatočné dôkazy Komisia mala vyžiadať od sankčného výboru alebo dotknutého členského štátu a mali mu byť oznámené „od začiatku“, aby bolo dodržané jeho právo na obhajobu a právo na prístup k súdu. Podľa žalobcu oznámenie týchto dôkazov v plnom rozsahu sa neviaže na začiatok súdneho konania, ale mu v každom prípade musí predchádzať tak, aby bol zaručený výkon jeho práva na obhajobu.

131 Žalobca navyše tvrdí, že v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), Súdny dvor jasne uviedol, že mu musia byť predložené všetky uvádzané dôverné skutočnosti a že on sám rozhodne, čo sa má oznámiť dotknutej osobe v súlade so zásadami vymedzenými v rozsudku zo 4. júna 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:36). V prejednávanej veci sa

Spojené kráľovstvo snaží obísť akékoľvek súdne záruky Všeobecného súdu, keďže mu navrhuje, aby sa opieral o jeho vlastné konštatovanie, že poskytnuté informácie sú v súlade s kritériami vymedzenými v uvedenom rozsudku. Tvrdenie, podľa ktorého každý štát, ktorý navrhne sankčnému výboru zapísanie určitého mena na zoznam, musí následne rozhodnúť o tom, ktoré informácie možno poskytnúť Všeobecnému súdu, je zásadne nesprávne.

132 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o dôkazy, ktoré boli nájdené pri domovej prehliadke v mieste jeho bydliska, žalobca pripomína, že po ukončení trestného konania, ktoré sa začalo voči nemu v súvislosti s týmito dôkazmi, bol zbavený obžaloby. Tvrdí, že ak by vedel, že Komisia chce tieto dôkazy použiť v jeho neprospech, mohol sa pokúsiť na ne čiastočne odpovedať. Získať predmetné prepisy alebo iné procesné listiny si vyžaduje čas a značné úsilie, zatiaľ čo vláda Spojeného kráľovstva má k dispozícii prepisy a dôkazy svedčiace v jeho prospech, na základe ktorých ho porota zbavila obžaloby. Za týchto okolností by bolo nespravodlivé od žalobcu očakávať, aby predložil dôkazy svedčiace v jeho prospech za cenu vynaloženia vysokých výdavkov a značného úsilia. Žalobca tvrdí, že tento príklad svedčí o potrebe, aby boli Všeobecnému súdu na základe žiadosti Komisie poskytnuté dôkazy svedčiace v prospech žalobcu, ktorými disponuje Spojené kráľovstvo.

133 Žalobca ešte uvádza, že Všeobecný súd sa nemusí opierať o konštatovania svedčiace v jeho neprospech, ktoré boli uvedené v rámci súdnych konaní v Spojenom kráľovstve, v ktorých nevystupoval ako účastník konania a proti ktorým sa preto nemohol brániť. Pokiaľ ide o skutočnosť, na ktorú poukazuje Spojené kráľovstvo, podľa ktorej tieto súdne konania prebiehali v súlade s článkom 6 EDĽP a článkom 47 Charty, žalobca odpovedá, že hoci je to pravda, pokiaľ ide o dotknuté osoby, nie je to tak vo vzťahu k nemu, lebo ani nebol účastníkom týchto konaní.

134 Napokon, pokiaľ ide o súdne konania, na ktoré poukazuje Spojené kráľovstvo, ktorých bol aj on sám účastníkom konania, najmä proti podmienkam, ktoré uložilo HM Treasury (Ministerstvo financií Spojeného kráľovstva) v rámci uplatnenia súdneho dohľadu nad žalobcom a proti rozhodnutiu FCO, ktorým sa rozhodlo, že nebude podaná žiadosť o výmaz jeho mena zo zoznamu sankčného výboru, žalobca tvrdí, že tieto konania nie sú rovnocenné s týmto konaním a že majú odlišný cieľ.

135 V tejto súvislosti a ako to potvrdil Súdny dvor v bode 136 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), dodržiavanie základných práv dotknutej osoby, osobitne práva na obhajobu a práva na účinnú súdnu ochranu, znamená, že v prípade súdneho sporu súd Únie preskúma najmä dostatočne presný a konkrétny charakter dôvodov uvedených v odôvodnení poskytnutom výborom pre sankcie, ako aj prípadne overí vecnú správnosť skutočností týkajúcich sa daného dôvodu s prihliadnutím na informácie, ktoré boli poskytnuté.

136 V prejednávanej veci v súlade s požiadavkami stanovenými judikatúrou možno na základe údajov uvedených v odôvodnení a prvom a druhom doplnení dôvodov vymedziť prinajmenšom niektoré osobitné, špecifické a konkrétne dôvody, v dôsledku ktorých príslušné orgány dospeli k záveru, že v prípade žalobcu sa musia uložiť obmedzujúce opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 140).

137 Konkrétne dôvod a najmä prvé a druhé doplnenie dôvodov, ktoré boli oznámené žalobcovi, sa neopierajú len o jednoduché všeobecné tvrdenia, ale obsahujú aj mnohé podrobnosti a presné údaje týkajúce sa tak totožnosti dotknutých osôb, ako aj obdobia, miesta, okolností a iných skutočností predmetných skutkov.

138 Pokiaľ ide o otázku, či sa vecná stránka skutkových okolností, ktorá zodpovedá týmto dôvodom, môže považovať za preukázanú s prihliadnutím na dôkazy, ktoré boli oznámené v zmysle bodu 136 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), treba overiť, či tieto skutočnosti sú „dostatočne podložené“, aby sa mohlo dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie sa opiera o „dostatočne silný skutkový základ“ (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119), keďže dôvod zapísania na sporný zoznam môže

spočívať na „podozreniach o zapojení do teroristických aktivít, čím nie je dotknuté overenie dôvodnosti týchto podozrení“ (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 149).

139 V prejednávanej veci je nesporné, že ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia nebola predložená nijaká informácia, ani dôkaz, ktoré by podložili dôvody prijaté v tomto rozhodnutí voči žalobcovi.

140 Čo sa týka nových informácií a dôkazov predložených v prílohe B.5 vyjadrenia k žalobe, ako aj ich príslušných dodatkov, Komisia z právneho hľadiska správne odpovedala na argumentáciu žalobcu zhrnutú v bode 130 vyššie, že si zamieňa dve rozdielne otázky, a to na jednej strane procesnú požiadavku dostatočne špecifického odôvodnenia a jeho oznámenia dotknutej osobe v rámci správneho konania (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 111 až 116), a na druhej strane overenie, ktoré má vykonať súd Únie, či takto oznámené odôvodnenie spočíva na silnom skutkovom základe po tom, čo si prípadne vyžiada od príslušného orgánu Únie, aby mu predložil informácie alebo dôkazy, dôverné alebo nedôverné, ktoré sú relevantné na účely takéhoto preskúmania (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 117 až 120). Nové dôkazy predložené v prílohe B.5 vyjadrenia k žalobe konkrétne majú slúžiť na tento účel a ich zohľadnenie na účely preskúmania zákonnosti, ktoré má vykonať Všeobecný súd, je v súlade so zásadami vymedzenými Súdnym dvorom v rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518).

141 Čo sa týka tvrdenia žalobcu, podľa ktorého sa Komisia nemôže opierať o nové informácie či dôkazy, na ktoré nemohol odpovedať, stačí uviesť, že žalobca mal možnosť odpovedať na tieto nové skutočnosti v replike, ako aj na pojednávaní.

142 Pokiaľ ide o tvrdenie, zhrnuté v bode 131 vyššie, podľa ktorého si má súd Únie vyžiadať poskytnutie všetkých uvádzaných dôverných skutočností a sám má rozhodnúť o tom, čo sa má oznámiť dotknutej osobe, žalobca si zjavne nesprávne vysvetľuje znenie rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518). V bode 122 uvedeného rozsudku Súdny dvor totiž uviedol, že sa nepožaduje, aby príslušný orgán Únie predložil súdu Únie všetky informácie a dôkazy týkajúce sa dôvodov uvádzaných v odôvodnení, ktoré poskytol sankčný výbor, lebo ak príslušný orgán Únie nemôže vyhovieť žiadosti súdu Únie (napríklad preto, že štát, ktorý podal návrh na zapísanie mena žalobcu na zoznam, alebo sankčný výbor mu odmietajú poskytnúť predmetné informácie a dôkazy), tento súd sa musí opierať len o skutočnosti, ktoré mu boli poskytnuté, s následkami uvedenými v bode 123 tohto rozsudku. Pokiaľ ide o tvrdenia, ktoré Súdny dvor analyzuje v bode 125 a nasl. uvedeného rozsudku v súvislosti s uplatnením osobitných techník preskúmania dôverných informácií súdom Únie, vychádza z domnienky, uvedenej v bode 124 tohto rozsudku, podľa ktorej takéto informácie mu boli vopred dobrovoľne poskytnuté príslušným orgánom Únie, spolu so žiadosťou o dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k dotknutej osobe. Navyše aj v takomto prípade Súdny dvor v bode 127 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), keď odkázal na bod 63 rozsudku zo 4. júna 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), spresnil, že ak teda tento orgán odmietne poskytnúť všetky alebo časť informácií alebo dôkazov predložených súdu Únie na základe žiadosti o dôverné zaobchádzanie vo vzťahu k dotknutej osobe, uvedený súd vykoná preskúmanie zákonnosti napadnutého aktu len na základe skutočností, ktoré mu boli poskytnuté.

143 Čo sa týka tvrdenia žalobcu v súvislosti s dôkazmi nájdenými v mieste jeho bydliska počas domovej prehliadky (pozri bod 132 vyššie), nemožno ho prijať, lebo tieto dôkazy boli zohľadnené v oficiálnom vyhlásení na základe nezávislého konštatovania High Court týkajúceho sa týchto dôkazov. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca pripomína, že po skončení trestného konania začatého voči nemu v súvislosti s týmito dôkazmi, bol zbavený obžaloby, stačí odkazom na druhú časť tretieho žalobného dôvodu pripomenúť, že stupeň dokazovania uplatniteľný v prejednávanej veci sa nezhoduje so stupňom dokazovania v trestnom konaní.

144 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu zhrnuté v bode 133 vyššie, podľa ktorého by Všeobecný súd nemal zohľadniť konštatovania, ku ktorým dospeli súdy Spojeného kráľovstva v konaniach, ktorých nebol účastníkom, Komisia správne uvádza, že ak predmetné konštatovania prispievajú k preukázaniu existencie dôvodného podozrenia, či dokonca dôvodnej domnienky, že žalobca je spojený so sieťou Al-Káida, a k podloženiu tvrdení uvedených v odôvodnení, sú relevantné a Všeobecný súd ich môže zohľadniť. Komisia tiež z právneho hľadiska správne tvrdí, že Všeobecný súd môže pripustiť osobitnú dôležitosť týchto konštatovaní, keďže k nim dospeli príslušné vnútroštátne súdy v rámci súdnych konaní v súlade s článkom 6 EDĽP a článkom 47 Charty.

145 Napokon, pokiaľ ide súdne konania v Spojenom kráľovstve uvedené Spojeným kráľovstvom, ktorých žalobca nebol účastníkom konania, nie je vôbec podstatné, že tieto konania nie sú rovnocenné s týmto konaní a že sa týkali iného účelu, pretože obsahujú skutočnosti, ktoré svojou povahou môžu podložiť tvrdenia uvádzané voči žalobcovi v odôvodnení sankčného výboru.

146 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd môže zohľadniť všetky nové informácie a dôkazy tvoriace prílohu B.5 vyjadrenia k žalobe.

[omissis]

177 Všeobecný súd na základe zohľadnenia celého oficiálneho vyhlásenia a po tom, čo dôkladne preskúmal všetky informácie a dôkazy pripojené k dodatkom tohto vyhlásenia nadobudol presvedčenie, že aspoň niektoré dôvody obsiahnuté v odôvodnení a prvom a druhom doplnení dôvodov v rozsahu, v akom ich poskytol sankčný výbor, sú dostatočne podložené uvedenými informáciami alebo dôkazmi, že je zrejmé, že sa zakladajú na osobitne silnom skutkovom základe a že sú odolné proti niekoľkým pokusom žalobcu o ich vyvrátenie.

178 Treba tiež zohľadniť existenciu ostatných právnych prostriedkov, ktoré mal žalobca k dispozícii, ale ktoré sa rozhodol neuplatniť.

179 Na jednej strane Spojené kráľovstvo zdôraznilo, že žalobca sa ani raz od prvého zapísania svojho mena na zoznam sankčného výboru nepokúsil kontaktovať kanceláriu ombudsmana, ktorého vymenovala Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov v súlade s jej rezolúciou 1904 (2009), aby zo strany ombudsmana dosiahol začatie dôkladného vyšetrovania, ktoré by mohlo viesť k výmazu jeho mena zo zoznamu sankčného výboru, pričom rezolúcia Bezpečnostnej rady 2161 (2014) (odsek 48) vyzýva štáty „aby viedli osoby a subjekty, ktoré majú v úmysle napadnúť svoje zapísanie na [zoznam sankčného výboru] na vnútroštátnych alebo regionálnych súdoch, alebo ktoré už tak urobili, aby sa snažili o výmaz svojho mena z [uvedeného zoznamu] tým, že predložia v tomto zmysle žiadosť kancelárii ombudsmana“. Neexistuje nijaký relevantný dôvod na to, aby sa tento prostriedok obišiel, ak žalobca uvádza, že má k dispozícii dôkazy svedčiace v prospech výmazu svojho mena zo zoznamu sankčného výboru.

180 Na druhej strane žalobca po tom, čo podal žalobu na High Court 28. januára 2013 proti rozhodnutiu FCO z 1. novembra 2012, ktorým rozhodol, že v jeho mene nepredloží žiadosť o výmaz zápisu jeho mena na zoznam sankčného výboru, vzal túto žalobu späť vyhlásením súhlasu (consent order) 17. októbra 2013 (dodatok 4 k oficiálnemu vyhláseniu) po tom, čo High Court pripustil, že FCO na odôvodnenie tohto rozhodnutia využilo dôkazy, ktoré sú dôverné a ktoré boli sprístupnené len samotnému súdu, a nie žalobcovi.

181 Bez toho, aby bolo možné túto súdnu stratégiu ako takú vytýkať žalobcovi, sama osebe nemá vplyv na prípadné odstránenie podozrení, ktoré sú voči nemu zákonne uvádzané, vzhľadom na informácie a dôkazy preskúmané vyššie.

182 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že prinajmenšom niektoré z dôvodov uvedených v odôvodnení a prvom a druhom doplnení odôvodnenia sú dostatočne presné a konkrétne že sú podložené a že samy osebe sú dostatočným základom na podporu napadnutého rozhodnutia (rozsudok z 18. júla 2013, Kadi II, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 130).

183 Z toho vyplýva, že prinajmenšom niektoré z tvrdení uvádzaných voči žalobcovi v odôvodnení a prvom a druhom doplnení odôvodnenia svojou povahou odôvodňovali prijatie na úrovni Únie obmedzujúcich opatrení voči nemu.

184 V dôsledku toho musí byť štvrtý žalobný dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady proporcionality

185 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, pretože Komisia nepreskúmala proporcionalitu posúdením primeranosti jeho základných práv a skutočného nebezpečenstva, ktoré v súčasnosti údajne predstavuje.

186 Komisia, ktorú v konaní podporuje Rada, nesúhlasí s touto argumentáciou a odkazuje na body 360 až 363 rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461).

187 Z rozsudku z 3. septembra 2008, Kadi I (C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461), totiž vyplýva, že vzhľadom na cieľ všeobecného záujmu, ktorý je základný pre medzinárodné spoločenstvo, rovnako ako boj, prostredníctvom všetkých prostriedkov v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov, proti hrozbám voči medzinárodnému mieru a bezpečnosti, ktorý zaťažujú akty terorizmu, zmrazenie finančných prostriedkov, finančných aktív a iných ekonomických zdrojov osôb označených Bezpečnostnou radou alebo sankčným výborom za spojené s Usámom bin Ládinom, so sieťou Al-Káida a s Talibanom nemôže byť samo osebe neopodstatnené alebo neprimerané (pozri rozsudok z 3. septembra 2008, Kadi I, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 363 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. novembra 2012, Al-Aqsa/Rada a Holandsko/Al-Aqsa, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, body 120 až 130). Je však potrebné uistiť sa, že pri prijímaní týchto opatrení boli dodržané procesné práva dotknutých osôb a najmä ich právo na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. septembra 2008, Kadi I, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, body 367 až 370). V prejednávanej veci z preskúmania ostatných žalobných dôvodov pritom vyplýva, že procesné práva žalobcu boli počas konania o preskúmaní dôvodov zapísania jeho mena na sporný zoznam náležite dodržané.

188 Pokiaľ ide o to, že žalobca osobitne vytýka Komisii, že ona sama nevykonala posúdenie primeranosti obmedzení, ktoré boli voči nemu uložené, s jeho základnými právami a nebezpečenstva, ktoré údajne predstavuje, stačí konštatovať, že takéto posúdenie primeranosti nestanovuje ani uplatniteľná právna úprava, ani nie je vymedzené judikatúrou. Súdny dvor v bode 107 rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518), naopak rozhodol, že ak sa v rámci príslušných rezolúcií Bezpečnostnej rady sankčný výbor rozhodne zapísať meno osoby na svoj súhrnný zoznam, príslušný orgán Únie musí na účely vykonania tohto rozhodnutia v mene členských štátov prijať rozhodnutie o zapísaní mena tejto osoby alebo ponechaní tohto zápisu na základe odôvodnenia poskytnutého uvedeným výborom. Za týchto okolností jedinými povinnosťami, ktoré prislúchajú príslušnému orgánu Únie, sú povinnosti vymedzené Súdnym dvorom v bodoch 111 a 112 (dodržanie práva na obhajobu), bode 114 (dôkladné a nestranné preskúmanie opodstatnenosti uvádzaných dôvodov) a bode 116 (odôvodnenie preukazujúce osobitné, špecifické a konkrétne dôvody, na základe ktorých sa príslušné orgány domnievajú, že voči dotknutej osobe musia byť uložené obmedzujúce opatrenia), rozsudku z 18. júla 2013, Kadi II (C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518). V prejednávanej veci z preskúmania ostatných žalobných dôvodov pritom tiež vyplýva, že tieto povinnosti boli počas konania o preskúmaní dôvodov zapísania mena žalobcu na sporný zoznam náležite dodržané.

189 Pokiaľ ide o proporcionalitu napadnutého rozhodnutia vzhľadom na čas, ktorý uplynul od zapísania mena žalobcu na sporný zoznam, je pravda, že finančné zdroje žalobcu boli zmrazené viac ako 6 rokov pred prijatím uvedeného rozhodnutia, ktoré je jediným predmetom súdneho preskúmania Všeobecným súdom v rámci tejto žaloby.

190 Ako bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch, ponechanie zápisu mena žalobcu na zozname sankčného výboru, a teda na spornom zozname po preskúmaní, sa zakladá nielen na pôvodnom odôvodnení uvedeného výboru, ale aj na rôznych nedávnych posúdeniach nebezpečenstva pre národnú a medzinárodnú bezpečnosť, ktoré naďalej predstavuje žalobca, vypracovaných jednak orgánmi OSN, a jednak príslušnými orgánmi a súdmi Spojeného kráľovstva. Ku dňu prijatia napadnutého rozhodnutia tak uplynul prinajmenšom rok a pol od momentu, keď High Court rozhodol, že posúdenie Security Service, podľa ktorého žalobca zostáva aj naďalej islamským extrémistom prvej triedy s pobytom v Spojenom kráľovstve, ktorý udržiava styky s veľkým počtom extrémistov, je platné (pozri bod 175 vyššie).

191 Navyše, ako už bolo uvedené v bode 181 vyššie, Všeobecný súd sa domnieva, že žalobca tým, že sa neobrátil na ombudsmana Organizácie Spojených národov (pozri bod 179 vyššie) a nepokračoval v konaní na High Court (pozri bod 180 vyššie), konal spôsobom, ktorý nemá vplyv na prípadné odstránenie podozrenia, ktoré je voči nemu dôvodne vznesené vzhľadom na informácie a dôkazy preskúmané vyššie.

192 Okrem toho žalobca neuviedol nijakú konkrétnu informáciu alebo dôkaz, ktorými by preukázal, že nepredstavuje hrozbu pre národnú a medzinárodnú bezpečnosť.

193 Za týchto podmienok nemožno napadnuté rozhodnutie považovať za neprimerané vzhľadom na čas, ktorý uplynul od zapísania mena žalobcu na sporný zoznam.

194 Piaty žalobný dôvod sa musí preto zamietnuť ako nedôvodný a spolu s ním sa musí zamietnuť žaloba v celom svojom rozsahu.

O trovách

195 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania Komisie v súlade s jej návrhmi.

196 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

Všeobecný súd (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Žaloba sa v časti, ktorá sa týka zrušenia nariadenia Komisie (ES) č. 14/2007 z 10. januára 2007, ktorým sa sedemdesiaty štvrtýkrát mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 881/2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám a subjektom spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, v rozsahu, v akom sa týka Mohammeda Al-Ghabru, zamieta ako neprípustná.**

2. **Žaloba sa v zostávajúcej časti zamieta ako nedôvodná.**

3. Mohammed Al-Ghabra znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.

4. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Rada Európskej únie znášajú svoje vlastné trovy konania.

Papasavvas Bieliūnas Forrester

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. decembra 2016.

Podpisy